Osobne odbicie ze Sprawozdań Polskiej Akad. Umiej. Tom XXXVII, Nr 10, str. 34.

W. Ormicki przedstawił pracę p. t. *Przyczynek do kartografji użytkowania powierzchni ziemi.*

Autor, nawiązując do map O. Jonassona i N. Krebsa, zwraca uwagę, że ani stosowane do tej pory metody generalizacji w zakresie syntetycznego obrazowania przewagi poszczególnych form użytkowania powierzchni ziemi, ani nomenklatura nie liczą się z różnicami we wzajemnem ustosunkowaniu się zasadniczych kultur (rola, las i formacja trawiasta, t. j. łąki i pastwiska).

W związku z tem — po przedstawieniu próbnego kartograficznego opracowania użytkowania powierzchni ziemi w Polsce — autor opiera klasyfikację na ilościowem zróżnicowaniu kultur, oraz na ocenie ich wzajemnego stosunku w ramach przyjętej jednostki terytorjalnej.

Różnicując kultury ilościowo, dochodzi do wydzielenia kultur panujących, względnie przeważających i drugorzędnych. Kulturą panującą nazywa użytek, zajmujący conajmniej 50% powierzchni ogólnej, kulturą względnie przeważającą — użytek, zalegający conajmniej 40% powierzchni ogólnej, mianem kultur drugorzędnych określa takie, które pokrywają 25%—40% powierzchni ogólnej.

Biorąc w rachubę wzajemne ustosunkowanie się kultur, za względnie przeważające uważa także i te, które zajmują obszar większy niż dwa pozostałe użytki razem wzięte. Analogicznie nadaje wagę kultur drugorzędnych użytkom, dorównującym rozprzestrzenieniem conajmniej połowie powierzchni kultury względnie przeważającej lub $^1/_3$ powierzchni kultury panującej, o ile odnośny odsetek jest wyższy conajmniej o 5% od średniej charakterystycznej dla całego analizowanego obszaru.

Na zasadzie powyższego zróżnicowania wydziela autor okręgi jedno i wieloużytkowe. Za jednoużytkowe uważa obszary zajęte przez kultury panujące. Okręgi wieloużytkowe rozbija na kilka częściej powtarzających się typów: typ B— obok kultury panującej drugorzędna (forma przejściowa między okręgiem jedno- a wieloużytkowym), typ C — jedna kultura względnie przeważająca i jedna drugorzędna, typ D — jedna względnie przeważająca i dwie drugorzędne, typ E — jedna względnie przeważająca, typ F — dwie kultury drugorzędne, typ G — trzy drugorzędne. Wyróżnione typy mają znaczenie czysto formalne, służąc wyłącznie do matematycznej charakterystyki form zespołowego występowania zasadniczych użytków.

Opracowanie winno się opierać na możliwie małych jednostkach terytorjalnych.

Rozwiązanie kartograficzne może nastąpić bądźto metodą powierzchniową, bądź też izarytmji. Mapa notuje każdy użytek, zajmujący conajmniej 25% powierzchni ogólnej (formację trawiastą już przy 22%), i ma charakter analityczny. Wartość i znaczenie metody widzi autor w fakcie zespolenia dla celów badawczych skali sztywnej (procent powierzchni) ze skalą ruchomą (wzajemy stosunek powierzchniowy kultur).